

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

“ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ,,

ΤΟΥ ΗENRI LAVEDAN τής Γαλλικής ακαδημίας

ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΜΟΝΑΚ (Σοφιστής...)

Κύριε, είστε μόνος, ή έχετε οικογένεια...

ΟΡΤΑΝΣ, κόρη της. Η σκηνη στο Παρίσι, σε μια μικρή μονοκατοικία...

ΡΟΔΟΛΦΟΣ (πλησιάζοντας τη θυρωρό). Ένοικιάζεται, παρακαλώ, αυτό το σπίτι;

Η ΘΥΡΩΡΟΣ. Μάλιστα, Κύριε...

ΡΟΔΟΛΦΟΣ. Ένε νεός;

Η ΘΥΡΩΡΟΣ. Όχι, Κύριε. Μά δεν έχει σημασία αυτό. Μένει ακόμα μια χήρα, ή Κυρία Κλοτίλδη Μονάκ...

ΡΟΔΟΛΦΟΣ. Θέλετε να το ιδίτε, Κύριε;

Η ΘΥΡΩΡΟΣ. Ναι, αν δεν εινε κανεις επάνω...

ΡΟΔΟΛΦΟΣ. Δεν εινε κανεις. Αυτές τις ημέρες ή Κυρία Μονάκ μένει στην εξοχή...

Η ΘΥΡΩΡΟΣ. (Ανταλλάσσει ακόμα ένα βλέμμα με την κόρη της. Μικρή σιωπή. Ύστερα φωνάζει με ύψος πονηρό και περιεργο.)

Κύριε, μήπως... Σας ζητώ συγγνώμη, αλλά ρωτώ μήπως τυχόν είχατε καμιά συγγένεια με τον κύριο Μονάκ;

ΡΟΔΟΛΦΟΣ. (Ακούσθες σου...) Ο Κύριος φαίνεται πολύ καλώς πρέπει, και...

στοιχηματίζω ότι κάποια στενή συγγένεια θα είχε με τον μακαριτή τον Κύριο Μονάκ.

Η ΘΥΡΩΡΟΣ. (Εν τώ μεταξύ ο Ροδόλφος έχει προχωρήσει προς τις κρεβατοκάμαρες. Στη μιά απ' αυτές που βλέπει προς το δρόμο, μπαίνει και κλείνει πίσω του την πόρτα με το κλειδί. Στο άκουσμα του κλειδιού ο θυρωρός κάνει να προχωρήσει μέσα με την κόρη της!)

Η ΘΥΡΩΡΟΣ. Ακούσθες σου... Ακούσθες σου... Ας πάμε εως εκεί να ιδούμε, ν' ακούσουμε. Δεν πρέπει να τον άφησουμε μόνο στο ξένο σπίτι...

ΟΡΤΑΝΣ. (Προσέξες καλά, μαμά, αυτόν τον κύριο;)

Η ΘΥΡΩΡΟΣ. Όχι;

ΟΡΤΑΝΣ. Έχει ένα πολύ περιεργο ύψος. Πριν να μη το σπίτι, τον έβλεπα απ' το παράθυρο να χαζεύει απ' το δρόμο και να το κυριάζει με περιέργεια από μακριά... Τι να σου πω, σ'άν υποπτος μου φαίνεται, και χρειάζεται να τον προσέξουμε...

Η ΘΥΡΩΡΟΣ. ... Μπα... Ίσως... Μά εγώ δεν το πρόσεξα αυτό...

ΟΡΤΑΝΣ. Μήπως εινε κανεις κακοποιός μαμά... Φοβήμαι!

Η ΘΥΡΩΡΟΣ. Μη λές ανωνοίε!

ΟΡΤΑΝΣ. Κανένας λωποδύτης! κανένος...

Η ΘΥΡΩΡΟΣ. Αηδέιελ! όχι κανεις λάθος! Φαίνεται καλός κύριος. Μόνο που εινε λίγο άφηρημένος... Ήσυχασε... Δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα...

ΟΡΤΑΝΣ. Έτσιμένω μαμά... Εγώ τουλάχιστον δεν μπαίνω μέσα, μονη μου! Φοβήμαι!

Η ΘΥΡΩΡΟΣ. Σιωπή!... δειλό κορίτσι!... Έλα πάμε, ως μπορούμε μαζί μέσα, να τον παρακολουθήσουμε.

Η ΘΥΡΩΡΟΣ. (Ανοίγουν την πόρτα και μπαίνουν και ή δυο τους σε τήν κώχη της. Στο βάθος διακρίνουν το Ροδόλφο που εξακολουθεί να ξεταίξη με προσοχή τα επίπλα του σπιτιού...)

ΡΟΔΟΛΦΟΣ. (Ανούγοντας τα βήματα των δυο γυναικών, στέκεται και τους φωνάζει από την τραπεζαρία). Η Κυρία Κλοτίλδη έμεινε πάντα μόνη της εδώ...

Η ΘΥΡΩΡΟΣ. (Κυτιάζοντας τήν κόρη της). Μάλιστα Κύριε... (Σε λίγο, προχωρώντας μόνη της, κοντά του). Και δεν μου λέτε,

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ!

Ο «Καπετάν Βρυκόλακας». το μυθιστόρημα του μεγάλου Άγγλου συγγραφέως Μπράμ Στόουκερ...

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

και δυο έξω από την κλεμένη πόρτα της κρεβατοκάμαρας.)

ΟΡΤΑΝΣ. Να μη μούβω μέσα;... Να γυμναστούμε...

Η ΘΥΡΩΡΟΣ. (Βάζει τ'αυτί της έξω από την πόρτα για ν' ακούση... Ένας παροξενός θόρυβος, ένας ήχος από λυγμού; και κλάματα την κάνει ν' ανατριχιάση... Χτυπάει επάνωμα την πόρτα νευρικά... Δεν ανοίγουν άμέω; από μέσα, αλλά σε λίγο ακούγονται βήματα και ύστερα το κλειδί που σφειρογυρίζει στην κλειδονία.)

Η ΘΥΡΩΡΟΣ. (Μπαίνοντας πρώτη, άκουσθεται απ' την κόρη της). Τι συμβαίνει Κύριε... Τι έχετε; Ύποψοφάτε;

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, κατάλογος, κυτάζει άφωνος τί δυο γυναικες, Προχωρεί τρεκλίζοντας και πέφτει σε μια πολυθρόνα).

Όχι, όχι! Δεν εινε τίποτα. Μιά ανάνησις!

ΟΡΤΑΝΣ. Μά εσείς, Κύριε, είστε έλεινός. Μήπως θέλετε να φωνάσουμε ένα γιατρό;

ΡΟΔΟΛΦΟΣ. Περιστό... περιστό... Δεν έχω ανάγκη από καμιά βήθησι. (Σαν να μιλάει στο νερό, σε ένα δραματίζεται). Ναι! Ναι! Καμιά βοήθησι. Όλα για μένα εινε τελειωμένα. Έδω! Έδω έρχετε να τελειώσουν! (Κυτιάζοντας το μέρος του κρεβατιού). Να εκεί σ' αυτή τη γωνιά η' εγέννησε ή μάνα μου. Η Κλοτίλδη Μονάκ. Και ύστερα η' επέταξε στους πέντε δρόμους το κρεβάτι εινε άδημη έδω

(Η συνέχεια εις τήν σελ. 1790)

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1786)

γερμάτι άσκιά, λυγισμένη κάτω από τὸ βάρος τους. Τὸν βοήθησε νὰ τὰ φορέσῃ στὴν καμῖλα καὶ κατόπιν ὁ Γκρήσον χωρὶς νὰ εὐχαριστήσῃ ἢ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴ γυναῖκα του, ἀπομακρόνθηκε. Ἡ Μάρθα τὸν παρακολούθησε ὡστόσο τὸν εἶδε πὺ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.

Πολὺ πρωὶ τὴν ἐπομένη, ὁ ἀστυνομικὸς πετάχτηκε ὀρθὸς μετὰ τὸ δούρεστο συναίθρημα, ὅτι τὴν ὥρα πὺ κοιμόταν ὁ φυγάς εἶχε ξεφυγῆ μῆσα ἀπὸ τὰ χέρια του. Ντύθηκε γρήγορα καὶ νευρικὰ χτύπησε στὴν πόρτα τῆς Μάρθας.

— Ὁ Γκρήσον ἦρθε τὴ νύχτα καὶ τὸν βοήθησε νὰ φύγῃ; τὴ ρώτησε ἀναθρόα.

— Ναι, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνὴ μ' ἀπάθεια. Πάνε πέντε ὄρες τώρα πὺ ἔφυγε. Θάινε μαζουὰ πιά. Ὅχι θὰ τὸν προφθάσετε, γιατί ἡ δρομάδα του εἶνε μιά ἀπὸ τίς καλύτερες τῆς περιφέρειας.

— Λέν ἔπρεπε νὰ κοιμηθῶ, μουρημίσις ὁ Ρόουλαντς. Κατὰ ποῦ τράβηξε;

— Στὰ Βόρεια. Ἄλλὰ γιατί νὰ ματαιοποιεῖς;

— Θὰ πὸν κυνηγήσω, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς μεῖ πεισμα καὶ ἀμέσως ξεκίνησε.

Μόλις κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Ρόουλαντς ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη τοῦ Γκρήσον ἀπάνω στὴν ἄμμο. Ἡ Μάρθα δὲν τοῦ εἶχε πῆ ψέμματα. Ἄληθινὰ, ὁ ἀνδρας τῆς εἶχε τραβήξῃ κατὰ τὸ Βορρά.

Τέσσερες μέρες βάσταξε ἡ καταδίωξις καὶ σὸ διάστημα αὐτὸ ὁ ἀστυνομικὸς μονάκι σὲ δύο σηεῖα εἶχε βρῆ ἴχνη καταλισμοῦ.

Ἐπίσης συνέχισε τὸ δρόμο του, μετὰ τὴ βεβαίωσις ὅτι ὁ Γκρήσον δὲν θὰ τοῦ ἔφευγε σὸ τέλος.

Καὶ πράγματι, τὸ ἀπόγευμα τῆς τετάρτης ἡμέρας τὸν εἶφασε. Τὸν εἶδε πεσμένο ἀνάσκελα κοντὰ μερικὸς θάμνος μετὰ τὰ χέρια του ἀλωμένα καὶ μετὰ ἀράντασι ἀγωνία ζωγραφισμένη σὸ πρόσωπό του. Παρῶσθενος ὁ ἀστυνομικὸς πλησιάζει καὶ σκεπτικὸς τὸν κύταζε. Ὁ Γκρήσον ἦταν νεκρὸς κι' ὅλα μαζουρούσαν ὅτι εἶχε πεθάνει ἀπὸ ἓνα φρικτὸ θάνατο, ἀπὸ τὴ δίψα.

Ὁ Ρόουλαντς ἀναλογίστηκε τὴ φοβερὴ ἀγωνία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ὁσάτι προσπάθεια του, γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ φρίκη τῆς ἐρήμου.

Τὶ νὰ εἶχε συμβῆ τάχα; Τὶ εἶχε γίνει τὸ νερὸ πὺ εἶχε πάει μαζὺ του; Ἡ δρομάς τοῦ Γκρήσον δὲν φαινόταν πουθενά. Εἶχε φύγει.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐρευνήσε τοὺς θάμνος καὶ ἐκεῖ σὲ λίγη ἀπόστασι βρῆκε τὰ δύο ἄσκια. Τὰ πλευρά τους ἦσαν ξεσπισμένα μετὰ ἄφθονες μαζιμῆς τίς ὁποῖες προφανὸς εἶχε ἀνοίξει ὁ Γκρήσον ἀπάνω στὴ λίσσα του. Ὁ Ρόουλαντς γονάτισε, πήρε τὸ ἓνα ἄσκι καὶ τὸ ἀναποδογύρισε, τινάζοντας χῶμο τὸ περιεχόμενό του.

Τὰ μάτια τοῦ ἀστυνομικοῦ ἀνοίξαν τότε μετὰ φρίκη, ἡ ἀναπονή του κόπηκε καὶ τὸ ἄσκι ἔφευγε ἀπὸ τὰ χέρια του. Θυμῆθηκε τὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελο τῆς Μάρθας ὅταν ἐκείνο τὸ βραδὺ τοῦ εἶχε πῆ: «Θὰ τὸν κρεμάσουν βέβαια, κι' εἶνε γρηγόρος αὐτὸς ὁ θάνατος;»

Τὶ φοβερὸ ἔπρεπε νάνε τὸ μῖσος αὐτῆς τῆς γυναῖκας, ὡστε ἐπειδὴ ὁ θάνατος στὴν κρεμάλα δὲν τῆς εἶχε φανεῖ ἀρκετὸς γιὰ τὸν ἀνδρα πὺ τόσο τὴν εἶχε παιδεύει, εἶχε γερῖσει τ' ἄσκι ἀντὶ γιὰ νερὸ μετὰ ἄμμο. Ναι, μετὰ τὴν κοκκιναπὴ ἄμμο τῆς ἐρήμου!.

«ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ»

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1782)

καὶ τὸ σπίτι καὶ ὅλα, ὅλα μένον ἔτσι ἀκίνητα, ἀμετάβλητα, ὅμοια ὅπως πάντα ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια.

Μέρες τώρα ὕστερα ἀπὸ μιά ζωὴ τυραννισμένη πὺ πέρασα περιπλανώμενος ἀλητεύοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὁ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, ἐγύρισα σὸ Παρίσι. Ἡμεῖα νὰ ἴπὸ ἀπ' τὴ πρώτη μέρα σ' αὐτὸ τὸ σπιτί-σὸ πατρικὸ μου σπιτί. Μὰ διστακὰ! διστακὰ! δὲν ἤθελα ν' ἀνικρῶσῃ τὴ Κλοτίλδη Μονιά...τὴ μάνα μου, τὴν ἀσογῆ, τὴ σκληρῆ, πὺ μάλις γεννήθηκα, θέλησε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ μένα γιὰ νὰ κρυφῇ ἔτσι τὸν καρπὸ ἑνὸς ἀνόμου ἔρωτος τῆς...*(Κυτῶζει τίς δύο γυναῖκες προσεχτικότερα)*. Μὰ μὴν ἀνησυχεῖτε γιὰ μένα! Πειριτὸ! Πειριτὸ! Μόνω, σὰς παρακαλῶ, νὰ μ' ἀφήσετε λίγο μόνω. Θέλω νὰ γράφω κάτι μέσα σ' αὐτὸ τὸ λεύκωμα. Μιά τελευταία λέξι, μιά εὐχῆ, ἔναν ἀποχαιρετισμοῦ...*(Ἄλλαι με λυγμούς)*. Καὶ ὕστερα θὰ κατεβῶ...θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπιτί... κι' ἀπ' τὸ Παρίσι...καὶ ἀπ' τὴ Γαλλία...

Μὴν ἀνησυχεῖτε...δὲν θ' ἀγγήσω...Ἄλλες στιγμῆς θὰ μείνω μόνος μετὰ τῆς ἀναμνήσεως μου καὶ ὕστερα ὅλα θὰ περάσουν, θὰ σβῶσουν, ὅπως περνοῦν, σβῶνουν, ὅλες οἱ μεγάλες ἀποχαιρετισεῖς τῆς ψυχῆς μας...

(Ἡ θυρωρὸς μετὰ τὴν κόρη τῆς ἀποτραβιόονται καὶ κλείουσι τὴν πόρτα. Μένον ἔξω σὸ διάδρομο καὶ κουνετῶνται σιγά. Ὁ Ροδὸλφος μένει μόνος. Ἀνοίγει τὸ λεύκωμα πὺ εἶνε ἐπάνω σὸ τραπέζι, κοντὰ σὸ κρεβάτι καὶ σὲ μιά λευκὴ σελίδα γράφει:

Α Μ Η Τ Ε Ρ Α. Ἀ ἔ ν θ ἔ λ ω νὰ μετὰ ἰδῆς, γιατί ἔξρω πὸς θὰ ταρῆτῆς πολὺ, ὄχι ὁμως ἀπὸ ἀγάπη. Αὐτὸ τὸ πρῶμα ποτὲ σου δὲν τὸ ἔνοιωσες γιὰ μένα. Εἶμαι δυστυχῆς, ἀπογοητευμένος, τυραννισμένος ἀπ' τὴ ζωὴ, ἴσως ἔξ αἰτίας σου...Ἀπ' τὸ μέρος αὐτὸ πὺ γεννήθηκα, δὲν θέλω νὰ φύγω ζωντανός... Ὁ γ υ ἰ ὅ ς ο υ ο.

Ἀφήνει ἀνοιχτὸ τὸ λεύκωμα σὸ τραπέζι καὶ βγάζοντας γρήγορα ἓνα μικρὸ περιστόροφον ἀπ' τὴν τσέπη του, τὸ στηρίζει στυγῶς κροτάφοις του καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη. Ἐνας ξερὸς κρότος ἀκούγεται καὶ πέφτει νεκρὸς.

HENRI LAVEDAN

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας ζητοῦν νὰ ἀποκτήσουν ὀλην τὴν σειράν τῶν παλαιότερων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου» γιὰ νὰ μὴν λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην των, καθὸς καὶ τὴν σειράν τῶν ἐκδοθέντων μέχρι τοῦδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τὰ ὁποῖα εἶνε πλήρη Ἑλληνικῆς ἐκλεκτικῆς συνεργασίας τῶν καλύτερων Ἑλλήνων λογογράφων. Τὰ ζητοῦν δὲ εἰς τιμὰς προσιτάς ὡστε νὰ γίνουσι κάτοχοι ὀλης τῆς παλαιᾶς σειράς τῶν ἐκλεκτῶν ἔργων μας.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» πρὸ τῆς ὀμαδικῆς αὐτῆς αἰτήσεως εὐρεθεῖσα καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀναγνώσταις τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» ἀπεφάσισε εἰς ὅσους προσκομίζουσι εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τέσσερα δελτία καὶ λαμβάνουσι τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις μας, νὰ παρέχῃ μετὰ πέντε μόνον δραχμάς διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἔξ δραχμάς διὰ τὰς ἔπαρχιας τὰ ἐξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ
Η ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ
Η ΣΟΝΙΑ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ

ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

(δύο τόμοι ἕκαστος δρ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας
καὶ 6 διὰ τὰς ἔπαρχιας)

Καὶ τὰ ὀκτῶ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

πὺ τιμῶνται δρ. 25 πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς ἔπαρχιας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα. Ἐπαφελήθητε ὀλοι τῆς εὐκαιρίας καὶ ἀποκτήσατε τὰ ἔργα τοῦ «Μπουκέτου» τὰ ὁποῖα εἶνε ἀληθινὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Εἰδοποιοῦνται ὀμως οἱ ἀναγνώσται μας ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουσι ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσι εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημεριδῶν.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΤΖΟΕΛ ΜΑΚ ΚΡΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1787)

μιά καινούργια γυναῖκα. Γι' αὐτὸ κιάλας τὴν εἶχα ὀνομάσει ἡ «γυναῖκα μετὰ τίς χιλίες καὶ μιά μορφῆς»! Ἐφυγε ἀπὸ κοντὰ μου μόνω γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ σύζυγό της. Κι' ἐγὼ λυπήθηκα πολὺ, μὰ πάρα πολὺ γιὰ τὸν χωρισμὸ τῆς.

Ἄπ' αὐτῆς τίς ἱστορίες πὺ σὰς διηγήθηκα μπορεῖ νὰ μαντέψετε πὸς χρωστάω τὴν ἐπιτυχία μου στίς γυναῖκες: ἔξρω νὰ τίς ψυχολογῶ. Κι' ὁ Τζὸελ Μάκ Κρῆ ἔξασπε σ' ἓνα πλάτυ κι' ἀνοητόκαρδο γέλιο εὐχαριστήσεως. Ἦτανε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του.

JEANNE ROUDOT